Kluk a strom - Černý, Mirek

Vyrůstal, ruku v ruce, v jedné zahradě
strom, a malý, neposedný kluk.
Strom znal všechna tajemství duše klukovské,
a kluk - každý lístek, každou větev, každý suk,
tak šel život, a oba byli šťastní,
strom měl toho kluka rád.

Přešlo pár let, a kluk se přišel stromu ptát:
"Chtěl bych si koupit nové hračky. Můžeš mi na ně dát ?"
"Nemám peníze," řekl strom, "jen listí, větve, a ovoce.
Ale jablka si můžeš natrhat. A na trhu je prodat."
Kluk ho poslechl, a strom byl šťastný,
rád, že má co dát.

A potom se dlouho, dlouho neviděli. Až jednou přišel kluk zpátky:
"Teď už jsem velký muž! A potřebuji dům, veliký jako hrad!"
"Nemohu ti dát dům," řekl strom, "sám mám jenom zahradu.
Ale z mých větví bys mohl postavit krásný srub. Můžeš si je vzít."
Kluk ho poslechl, a strom byl šťastný,
rád, že má co dát.

Počase se kluk přišel znovu poradit: "Uteklo mi slunce a chtěl bych je dohonit.
Potřebuji loďku, ale nevím, kde ji vzít ... "
"Nemám nic než holý kmen," řekl strom, "ale z něho by byl pěkný člun.
Na něm bys mohl plout až tam, kde spí tvé slunce. Můžeš si ho porazit."
Kluk ho poslechl, a strom byl šťastný,
rád, že má co dát.

Uplynul téměř celý lidský věk. Strom i kluk zestárli,
a přesto, když se kluk vrátil zpátky, bylo všechno téměř stejné, jako dřív.
"Už ti nemohu pomoci, " řekl strom, "ačkoli, věř mi, byl bych strašně rád,
ale jak vidíš - zůstal ze mne jenom starý pařez. Už ti opravdu nemám co dát."
"Nepotřebuji mnoho, " zašeptal chlapec, "jen tiché místo k odpočinku.
Teď, když jsem u cíle."
"Dobrá", radil strom, "můj pařez je stále ještě pevný.
Pojď, chlapče, posaď se. Posaď se a odpočiň si chvíli."
Kluk ho poslechl, a strom byl šťastný,
rád, že má co dát.
Kluk ho poslechl,
a strom byl šťastný,
rád,
že má co dát.